

SARA JA AAVASAKA

SANTA STATION

**SATU- JA VÄRITYSKIRJA
LAPSILLE**

Z.M.A

Sara ja Aavasaksa

Santa Station

Z.A.M

Talvi oli peittänyt Aavasaksan, Pohjois-Suomessa sijaitsevan vaaran paksuun lumikerrokseen. Puut näyttivät kristallinvalkoisilta, ja lumi kimalteli niiden oksilla.

Sara asui Aavasaksalla lähellä Aava Sky Villagen mökkejä. Hän oli älykäs tyttö, joka piti uusien ystävien tapaamisesta. Hän puhui suomea ja englantia, joten hänen oli helppo jutella eri puolilta maailmaa saapuvien vierailijoiden kanssa.

Yhdessä mökissä majoittui japanilainen tyttö äitinsä kanssa. Hänen nimensä oli Hana, ja he olivat tulleet Japanista Lappiin viettämään talvilomaa.

Hanalla oli suuri unelma:
nähdä revontulet.

Hana tiesi, että revontulet ovat luonnonilmiö, joka näkyy pohjoisten alueiden taivaalla värikkäinä valoina. Joskus ne liikkuvat kuin hohtavat verhot joissa ei ole alkua eikä loppua.

Hän oli lukenut, että revontulet syntyvät, kun Auringosta tulevat hiukkaset kohtaavat Maan magneettikentän. Silloin taivaalle ilmestyy kauniita värejä. Tavallisin väri on vihreä, mutta joskus voi näkyä myös violettiä.

Hana tiesi myös, että Aavasaksa on erinomainen paikka revontulten katseluun, koska se sijaitsee lähellä napapiiriä.

Hän oli nähnyt revontulista paljon kuvia, mutta tällä kertaa hän halusi nähdä ne omin silmin.

Joka ilta Hana istui ikkunan ääressä odottamassa valojen ilmestymistä taivaalle ja toivoi, että hänen unelmansa viimein toteutuisi.

Eräänä päivänä Hana lähti äitinsä kanssa kävelemään mökkien ympäristössä.

Heidän kulkiessaan Hana näki ryhmän poroja juoksemassa nopeasti puiden välissä.

Hän pysähtyi hämmästyneenä.

— Äiti, miksi porot juoksevat noin?

Hänen äitinsä katsoi kauemmas.

— En tiedä. Ehkä ne ovat menossa jonnekin.

Mutta Hana huomasi, että poroja ilmestyi yhä lisää eri suunnista ja ne kaikki liikkuivat nopeasti.

Silloin hän kuuli takanaan äänen sanovan englanniksi:

— Nuo porot eivät ole huviretkellä!

Hana kääntyi.

Siellä seisoj tyttö lämpimissä talvivaahteissa. Ruskeita, kiharia hiussuortuvia pilkisti hänen piponsa alta.

Tytön vieressä pieni punainen orava seisoj lumisen aidan päällä.

Tyttö sanoi:

— Minä olen Sara.

Sitten hän osoitti oravaa.

— Ja tämä on Sasu.

Sasu katseli Hanaa uteliaana, ja Hana hymyili sille.

Sitten Hana osoitti poroja.

— Tiedätkö, miksi ne kaikki juoksevat?

Sara hymyili.

— Tiedän. Tänään ei ole tavallinen päivä Aavasaksan poroille.

Hana tuli kiinnostuneena lähemmäksi.

— Mitä täällä tapahtuu?

— Tänään järjestetään Joulupukin vuotuinen porokilpailu, Sara vastasi hymyillen.

Hanan silmät suurenivat.

— Joulupukin porokilpailu?

— Kyllä. Kilpailu alkaa Santa Stationilta. Sitten porot kiertävät pitkän reitin Aavasaksan ympäri ja palaavat takaisin asemalle.

— Mikä on palkinto?

Sara hymyili.

— Ei ainakaan kultapokaali.

— Mikä sitten?

Sara madalsi hieman ääntään.

— Ensimmäiset kahdeksan poroa, jotka saapuvat takaisin asemalle, valitaan vetämään Joulupukin rekeä jouluyönä.

Hana katsoi metsään ihmeissään.

Vielä hetki sitten hän oli nähnyt vain lumessa juoksevia poroja. Nyt jokainen niistä oli kilpailija, joka tavoitteli paikkaa Joulupukin valjakossa.

— Mutta minä luin Aavasaksasta paljon ennen kuin tulimme tänne. Luin luonnosta, talvesta ja Keisarinmajasta, mutta en Santa Stationista, Hana vastasi hieman hämmästyneenä

— Se johtuu siitä, että se oli alun perin Aavasaksan vanha rautatieasema, Sara kertoi.

— Oikea rautatieasema?

— Kyllä. Junat ja matkustajat kulkivat sen kautta jo kauan sitten. Täällä kerrottavan tarinan mukaan Joulupukki tuli asemalle ennen joulua ja odotti porokilpailun päättymistä valitakseen kahdeksan poroa vetämään rekeään.

— Mitä asemalle sitten tapahtui?

— Se kunnostettiin niin, että sen vanha ilme säilyi. Nykyään se on paikka Joulupukille ja vierailijoille.

Hana sanoi innostuneena:

— Minä haluan nähdä sen!

Sara nauroi.

— Voimme mennä sinne iltapäivällä, mutta äitisi tulee mukaan. Talvella metsään ei lähdetä yksin seikkailemaan.

Hanan äiti hymyili.

— Minäkin haluan nähdä sen.

Ennen kuin he lähtivät, Sara osoitti yhtäkkiä kaukana juoksevaa poroa.

— Katso tuota poroa!

Hana siristi silmiään.

Poro oli siro ja nopea. Sillä oli kiiltävän mustat silmät ja pieni valkoinen laikku pääläellään.

— Sen nimi on Hati, Sara myönsi.

— Tunnetko sinä sen?

